

La bruixa de plata

Xavier Gual

A l'equip de bàsquet de Manresa se li està escapant de les mans el lloc que li correspon a l'elit de l'esport. Ha entrat en una fase final que el conduirà al racó de pensar: la lliga LEB. Una crònica anunciada amb pessims resultats als quals s'hi afegeix un sentiment a tot l'entorn, i sobretot al responsables del club, de fatalisme i acceptació tàcita d'un desastre. Atònits, hem vist des d'una insòlita roda de premsa de jugadors dient que: "no tornarà a passar" fins les últimes declaracions del nou entrenador demanant disculpes "per haver fet el ridícul en el darrer partit". Textual. Les derrotes ja venen sense protestes a les grades, a on domina l'abatiment per davant dels mocadors. I sembla que els responsables de guarir el malalt no tenen cap remei mentre l'entorn es prepara per la vetlla inevitable.

L'equip no és a l'ACB per mèrits esportius. Després de perdre la categoria l'any passat, la va recuperar als despatxos per la renúncia dels que havien assolit l'ascens encistellant. Semblaria una astracanada que la directiva tornés a jugar aquesta carta a final de temporada. Saben que tenen (o tenien) la simpatia i la complicitat dels manresans i de la resta de la Catalunya central. I és clar que competir al màxim nivell des d'una ciutat petita i amb un pressupost migrat és difícil i complicat. Però sempre ha estat així des del 1.967. Als anys vuitanta i noranta, la ciutat era la mateixa i el pressupost era un dels més baixos. I amb aquests condicionants, l'històric TDK va guanyar la Copa i la Lliga. Però hem de reconèixer que van ser uns fets excepcionals i no és el que correspon segons la lògica. El repte és i era el de lluitar cada any per evitar el descens. I aconseguir-ho. I fer-ho amb èpica. En les dècades anteriors, hi havia ganes, tensió, emoció i compromís per evitar-lo. Com quan en "Lagarto" de la Cruz va fer una cistella sobre la botzina a Canàries, creant un esclat d'alegria col·lectiva potser més intensa que l'any del campionat.

Vista la situació de manca de reacció esportiva i empresarial, potser cal baixar de categoria i repensar-ho tot. I fer la gran pregunta: hi ha condicions i capacitat per ser de primera? És sabut que en l'esport professional es barregen els elements de l'empresa privada amb els sentiments de club per part d'afezionats. A vegades combinen malament. La societat que governa l'equip del Bages està molt endeutada i amb greus dificultats pressupostàries. Ara hi ha una ampliació de capital que es subscriurà només per alguns, més amb el cor que amb la raó. I a l'estiu, esgarrapades, reunions amb l'Ajuntament i estirada al pressupost per totes bandes per quadrar-lo a l'últim minut. Sense resultats esportius, no es podrà motivar a la societat per donar suport econòmic. Una cosa contamina l'altra. La gestió econòmica afecta l'esportiva i viceversa. Com

que es transmeten dificultats, la gent es desanima, deixa d'anar al pavelló i perd interès per un projecte a on perdre es l'inevitable. Abans, es mantenia la màgia i el misteri per la incertesa per salvar la categoria. Ara, baixar és el camí. I la manca de pressupost és la raó i la justificació.

Acabi com acabi la temporada, caldrà fer poques tertúlies i no parlar massa, fer un diagnòstic precís (encara que sigui dur), prendre decisions i executar-les. On és aquella rauxa del pavelló antic? I la pressió sobre els rivals i els àrbitres? I aquell neguit escoltant les ràdios quan jugava a fora? Per una vegada, crec que la única solució és mirar enrere, recuperar sensacions perdudes i adaptar-les al futur a l'ACB o a la LEB. Ho va dir clar l'Aito a la fi de l'últim partit: són tous.